

Nr 344

Av herr Weiland, om viss höjning av folkpensionerna.

Om det är någon grupp av landets innebyggare, som på ett särskilt sätt gjort sig förtjänt av samhällets omtanke, så är det de gamla, som under ett långt liv gjort sitt för detta samhälle. Det borde vara ställt utom all diskussion att de alla har rätt till en socialt tryggad ålderdom. På den principen borde man under inga förhållanden få rucka. Tyvärr är det nog ändock så, att denna enligt vår mening självklara sak icke i alla kretsar blivit beaktad så som hade varit rätt och skäligt. Det är icke länge sedan det långt ifrån var en självklar sak att folkpensionärerna skulle ha en folkpension så stor att den täckte vederbörandes existensminimum, och det torde alltjämt vara så, att detta av flera medborgare anses vara ett orimligt krav från folkpensionärerna, som de knappast har rätt att framställa. I varje fall kan det icke vara förenligt med god samhällsekonomi att på en gång söka genomdriva detta krav. Detta kanske kan låta sig sägas, och de flesta av dem som uppnått folkpensionsåldern är nog benägna att låta sig nöja med mindre än så, men de vill dock icke släppa detta mål ur sikte och anser därför att tiden nu är inne att taga ett ordentligt steg mot detta mål. Gör man icke detta nu, så kommer man i en sådan situation att man i stället för att närma sig det åtrådda målet kommer allt längre och längre från detsamma på grund av att levnadskostnaderna oupphörligt håller på att stiga. Kan det vara rättvist mot de medborgare, som genom sina insatser i produktionen, ofta genom att försaka en del av det som av många anses höra till livets nödtröft, skapat förutsättningar för att vi nu på fullt allvar kan diskutera genomförandet av en folkpensionering i förut antydd omfattning. Under hela sin aktiva tid har de genom sina skatter bidragit till stats- och kommunalanställdas pension. Nu säges det av en del av dem som tillhör dessa grupper: De, d. v. s. folkpensionärerna, har icke erlagt några avgifter, och därför kan de icke erhålla pension som i någon mån är jämbördig med den vi får. Det är dock dess bättre långt ifrån alla, vilka nu är tillförsäkrade pension från stat och kommun, som ser saken så. Somliga erkänner villigt att full rättvisa icke skipats på detta område förrän även andra grupper fått sin pensionsfråga ordnad så, att även dessa kan få det någorlunda drägligt på sin ålderdom. Reellt sett kanske det ligger så till, att dessa gamla arbetare i förhållande till sin inkomst erlagt större avgift och offrat betydligt mera för att möjliggöra en någorlunda rimlig pensionering för hela svenska

folket än de yngre årsklasserna någonsin kommer att behöva göra på grund av den för hela folket pågående standardförbättringen. Det är därför jag anser, att vi redan nu bör föreslå en betydande förbättring av folkpensionerna och därmed fullfölja de liberala traditioner, som under årens lopp av olika personer förfäktats i riksdagen.

Jag åsyftar härmed en utbyggnad av folkpensionen i den omfattning att den måtte bli den hela folket omfattande pensioneringen, innebärande trygghet mot nöd och umbäranden för alla åldringar, som i en icke alltför avlägsen framtid måste genomföras.

Med anledning av vad som här förut anförts får jag föreslå,

att riksdagen måtte besluta, att folkpensionen från och med den 1 januari 1957 höjes till 2 400 kronor för ensamstående och för gifta makar till 3 600 kronor per år samt att det måtte uppdragas åt Kungl. Maj:t att till årets riksdag låta utarbeta förslag till huru denna och kommande höjningar, till dess existensminimum uppnåtts, skall finansieras.

Stockholm den 26 januari 1956

Hj. Weiland